

[Justitsministeren]

de strafferammer, der nu findes i lovforslagets § 1, nr. 3, vedrørende straffelovens § 216. Jeg synes, at det i høj grad understreger, at der er tale om en vurdering, som ikke kan stå for en saglig prøvelse.

Den udformning af strafferammerne, der er foreslået i lovforslaget, og som jo kommer fra straffelovrådets betænkning, tilsigter i hovedsagen en tilpasning af strafferammerne til det gældende udmålingsniveau. Det er i betænkningen fremhævet, at de skærpede straffebestemmelser vil skulle anvendes på tilfælde, hvor det efter en vurdering af samtlige gerningsmomenter må forventes, at gerningsmanden vil blive idømt en straf på omkring 4 års fængsel eller derover, og der er ikke grundlag for at antage, at normalrammerne i forslaget på 6 år skulle lægge op til en sænkning af udmålingsniveauet. Baggrunden for opdelingen af strafferammerne er, at det kan give anledning til betænkelighed, at der for en forbrydelse selv i alle dens ordinære former gælder et strafmaksimum, der må forekomme urimeligt i forhold til forbrydelsens karakter.

Specielt med hensyn til voldtægt skal det fremhæves, at straffe på over 4 års fængsel kun er forekommet i helt enkeltstående tilfælde, i meget, meget få tilfælde, og der er næppe grund til at antage, at der ikke også i fremtiden, hvis sådanne tilfælde måtte forekomme, vil blive idømt straffe af passende strengthed.

Jeg skal specielt med hensyn til røveri understrege, at afgrænsningen mellem den almindelige strafferamme og den skærpede straffebestemmelse i straffelovens § 288, stk. 2, i vidt omfang bygger på den gældende afgrænsning. Jeg henviser i den forbindelse til betænkningens s. 66-68 og til justitsministeriets besvarelse af retsudvalgets spørgsmål nr. 8.

I forhold til den gældende retstilstand og med henblik på en tilpasning til det gældende udmålingsniveau indebærer lovforslaget dog en udvidelse, idet den skærpede strafferamme også skal kunne anvendes i tilfælde, hvor der i øvrigt foreligger særlig skærpende omstændigheder, hvilket i vidt omfang vil bero på en helhedsbedømmelse under hensyntagen til den forventede straf, således som jeg har nævnt det tidligere.

Med al den viden, man har om gældende praksis – og lad mig i den forbindelse sige,

at straffelovrådet har foretaget en overordentlig grundig undersøgelse af den gældende udmålingspraksis – og om betydningen af bemærkninger i lovforslag osv., er der ikke nogen som helst grund til at tro, at voldtægt i fremtiden skulle blive bedømt mildere.

Hvad angår fru Ebba Stranges spørgsmål om lægmandssystemet, skal jeg bekræfte, at det er hensigten at tage spørgsmålet om lægdommerelementets indflydelse op generelt, og der vil, således som fru Ebba Strange vist også antydede det, blive tale om overvejelser i retning af at øge antallet af lægdommere i straffesager i landsretten, således at antallet af lægdommere vil overstige antallet af juridiske dommere.

Hr. Wilhjelm nævnte et par problemer, jeg vil kommentere. For det første undrede hr. Wilhjelm sig over, at vi i ministeriet ikke havde fundet problemer af identifikationsmæssig karakter mellem partiet venstres ændringsforslag vedrørende nævningebehandling af narkotikasager og forslaget i øvrigt.

Jeg skal sige, at det ikke er justitsministeriet, der tager stilling til, om identifikationsreglerne medfører, at et ændringsforslag ikke kan stilles – det er folketetinget – men vi udtaler os om det en gang imellem, når vi bliver spurgt om dette spørgsmål. Sagen er den, at grænserne for, hvor vidt man kan gå, er uklare. Vi har ikke i dette tilfælde sagt, at sagen er i orden – det har vi ikke ønsket, fordi grænserne er uklare – vi har præciseret, at det i sidste ende må være folketetinget selv, der afgør, om identifikationen er til stede.

Hr. Wilhjelm anfører videre, at det, der sker, er en lusket måde at formindske antallet af nævningsager på. Jeg er uenig heri. Nævningeinstitutionen har altid haft til formål at virke i sager af ganske særlig alvorlig karakter, og når man definerede disse sagers alvor i retsplejeloven, skete det ved at karakterisere strafferammerne.

Når det nu viser sig, at de strafferammer, man har i retsplejeloven, og som er grundlaget for beslutningerne og bestemmelserne om, hvorvidt der skal være nævningebehandling eller ej, er ude af trit med virkeligheden – og det har straffelovrådet rent faktisk påpeget – så er det ikke lusket at sige, at det er rimeligt at justere reglerne om nævningebehandling, således som det jo indirekte kommer til at ske, i forhold til den rent faktiske